

ปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทย
เป็นวิชาเอก มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ยูนนาน
สาธารณรัฐประชาชนจีน

Thai Language Usage Problems of Chinese Students
Majoring in Thai Language, Yunnan Agricultural
University, People's Republic of China

(Received: Oct 31, 2021 Revised: Nov 20, 2021 Accepted: Dec 10, 2021)

วิโรจน์ กองแก้ว¹

Wirote Kongkaew

บทคัดย่อ

การวิจัยเรื่อง ปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทย เป็นวิชาเอก มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ยูนนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน มีวัตถุประสงค์เพื่อให้ทราบสภาพปัญหาและความถี่ของปัญหาการใช้ภาษาไทย ของนักศึกษาจีน โดยศึกษาจากชิ้นงานของนักศึกษาจีนจำนวน 863 ชิ้นงาน ผลการวิจัยพบว่าสภาพปัญหาที่พบมี 3 ด้าน ได้แก่ ปัญหาด้านการเขียน ปัญหาด้านการใช้คำ และปัญหาด้านโครงสร้างประโยค ซึ่งความถี่ของปัญหา ที่พบมากที่สุดคือ ปัญหาด้านการเขียนคิดเป็นร้อยละ 68.15 ปัญหาด้านการใช้คำ คิดเป็นร้อยละ 19.22 และปัญหาด้านโครงสร้างประโยคคิดเป็นร้อยละ 12.63 ตามลำดับ ปัญหาดังกล่าวอาจเนื่องมาจากปัจจัยหลายประการ เช่น การไม่เข้าใจในเรื่องหลักและการใช้ภาษาไทยที่ตีพ้อ การออกเสียงไม่ชัดเจน ของนักศึกษาจีนส่งผลต่อการเขียนและการใช้ภาษาที่ผิดพลาด การแทรกแซง จากภาษาแม่ของผู้เรียน และความไม่ระมัดระวังในการใช้ภาษา

¹อาจารย์ประจำสาขาวิชาภาษาไทย คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏ บ้านสมเด็จเจ้าพระยา

คำสำคัญ: ปัญหาการใช้ภาษาไทย ภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ
ภาษาไทยสำหรับชาวต่างชาติ

Abstract

The research “Thai language usage problems of Chinese students majoring in Thai language, Yunnan agricultural university, People’s Republic of China” aimed to understand the problem conditions and the frequency of Thai language usage problems of Chinese students by studying 863 works of students. The results found that there are 3 types of problems, namely a writing problem, a word usage problem and a sentence structure problem. The most found problem as 68.15 percent is writing, the second is the word usage found in 19.22 percent of the works of students analyzed, while the sentence structure problem was found at 12.63 percent accordingly. Those problems were caused by various factors such as the inefficient understanding principles and usage of the Thai language, the students’ inaccurate pronunciation affecting the writing and the misuse of the language, the intervention of the mother tongue, and the discretion of the language use.

Keywords: Thai Language Usage Problem, Thai Language as Foreign Language, Thai Language for Foreigners

บทนำ

มนุษย์เป็นสัตว์สังคมที่ใช้ภาษาเป็นเครื่องมือในการสื่อสารระหว่างกัน เดิมทีมนุษย์ติดต่อสื่อสารกันเฉพาะในกลุ่มของตน เมื่อโลกเปลี่ยนไป มีเหตุจำเป็นที่จะต้องติดต่อกับกลุ่มอื่น เกิดการสื่อสารข้ามวัฒนธรรม ยิ่งความก้าวหน้าทางเทคโนโลยีและการคมนาคมที่สะดวกมากขึ้น เกิดการปฏิสัมพันธ์และติดต่อสื่อสารอย่างไร้พรมแดน ยิ่งส่งผลให้การเรียนรู้ภาษาที่สองของมนุษย์มีความจำเป็นมากขึ้น เนื่องจากมนุษย์ไม่อาจใช้ภาษาแม่ของตนเองในการสื่อสารกับต่างชนชาติได้ มนุษย์จึงจำเป็นต้องเรียนรู้ภาษาที่สองเพื่อใช้ประโยชน์บางประการ เช่น การศึกษา การค้าขาย การเจริญสัมพันธไมตรี เป็นต้น (คะเนิงนิตย์ จันทุรัตน์, 2559, น. 15)

ภาษาไทยเป็นอีกภาษาหนึ่งที่คนต่างชาติเลือกเรียนเป็นภาษาที่สอง โดยเฉพาะช่วงที่เศรษฐกิจเอเชียมี การเจริญเติบโตเป็นอย่างมาก เกิดการย้ายฐานการผลิตด้านอุตสาหกรรมต่าง ๆ มายังประเทศไทย ทำให้ชาวต่างชาติสนใจเรียนภาษาไทยมากขึ้นเพื่อใช้ภาษาในการดำเนินธุรกิจต่าง ๆ ส่งผลให้ภาษาไทยกลายเป็นภาษาธุรกิจที่สำคัญในเอเชียตะวันออกเฉียงใต้ (สมพงค์ วิทยศักดิ์พันธุ์, 2549, น. 85) รวมทั้งประเทศตะวันตกซึ่งเห็นได้จากการขยายตัวของสถาบันภาษาที่เกิดขึ้นในต่างประเทศหรือการจัดหลักสูตรการเรียนการสอนภาษาไทย ในฐานะภาษาต่างประเทศในสถาบันอุดมศึกษาเนื่องจากการขยายตัวทางเศรษฐกิจและความเจริญก้าวหน้าทางเทคโนโลยี (กิงกาญจน์ บุรณสินวัฒน์กุล, 2561, น. 165)

จีนถือเป็นประเทศหนึ่งที่ทำให้ความสำคัญกับการเรียนภาษาไทย ในฐานะภาษาที่สองมานานแล้ว จนกระทั่งปี พ.ศ. 2545 นักศึกษาจีนเข้ามาศึกษาในประเทศไทยในเชิงธุรกิจและความสัมพันธ์ทางวัฒนธรรม (สมพงค์ วิทยศักดิ์พันธุ์, 2549, น. 20-24) นักศึกษาจีนที่เรียนภาษาไทยถือเป็นการเรียนรู้ภาษาตามกระบวนการเรียนรู้ภาษาที่สอง ความแตกต่างของภาษาแม่และภาษาที่สอง สะท้อนสภาพปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีน ไม่ว่าจะเป็นเรื่องภาษา

ของผู้เรียนมีหน่วยเสียงไม่เหมือนกับภาษาไทย (วิลค็อกซ์ กิ่งคำ, 2550, น. 42) เช่น ในภาษาจีนไม่มีหน่วยเสียงพยัญชนะ /b/ และ /d/ ไม่มีหน่วยเสียงสระ /e/ /ee/ /ɛ/ /ɛɛ/ /ɔ/ /ɔɔ/ /ua/ และ /am/ ไม่มีหน่วยเสียงพยัญชนะท้าย /m/ /k/ /t/ และ /p/ (สุนีย์ ลีลาพรพินิจ, 2559, น. 45) ความแตกต่างระหว่างลักษณะภาษาของผู้เรียนกับลักษณะของภาษาไทย (ชนิกานต์ กู้เกียรติ, 2550, น. 52) อีกทั้งลักษณะที่คล้ายคลึงกันของตัวอักษรพยัญชนะไทยทำให้เกิดปัญหาการเขียนและการใช้พยัญชนะ (ปณิธาน บรรณาธรรม, 2560, น. 66) นอกจากนี้ บริบทของวัฒนธรรมสังคมไทยเป็นสิ่งที่สะท้อนให้เกิดปัญหาการเรียนรู้อาษาไทยของนักศึกษาจีน หากผู้เรียนไม่เข้าใจวิถีคิดของคนไทย ไม่เข้าใจประเพณีวัฒนธรรมไทยก็ส่งผลให้ไม่อาจใช้ภาษาไทยได้อย่างเข้าใจลึกซึ้งได้ (สายวรุณ น้อยนิมิต, 2550, น. 64) ปัญหาการใช้คำเกิดจากการไม่ทราบความหมายของคำที่ต้องการใช้ จึงค้นความหมายจากพจนานุกรมแตเมื่อนำคำมาใช้ในประโยคกลับใช้ไม่สอดคล้องกับบริบทของประโยคและสังคม (นวลทิพย์ เพิ่มเกษร, 2551, น. 152) นอกจากนี้ บริบทของภาษาแม่ยังเป็นอิทธิพลการแทรกแซงในการเรียนรู้อาษาที่สอง โดยเฉพาะอย่างยิ่งด้านโครงสร้างประโยคหรือหลักไวยากรณ์ ผู้เรียนคิดด้วยภาษาแม่ของตนเองก่อนแล้วแปลเป็นภาษาไทย จึงทำให้รูปแบบประโยคผิดไปจากหลักไวยากรณ์ในภาษาไทย (ชนิกานต์ กู้เกียรติ, 2550, น. 52) เช่น ภาษาไทยเรียงลำดับประโยคว่า “เจอกันที่โรงอาหาร” แต่ภาษาจีนเรียงลำดับประโยคว่า “ที่โรงอาหารเจอกัน” เป็นต้น บริบทของสังคมการเรียนรู้อาษาที่สองจะช่วยกระตุ้นการเรียนรู้ทางสังคมของผู้เรียน ช่วยส่งเสริมให้การเรียนรู้อามีประสิทธิภาพมากยิ่งขึ้น

ดังกล่าวมาแล้วข้างต้น จะเห็นว่าปัจจัยที่ทำให้เกิดปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนเกิดจากความแตกต่างระหว่างภาษาแม่ของผู้เรียนและภาษาไทย การแทรกแซงจากภาษาแม่ การไม่เข้าใจบริบทการใช้ภาษาให้ถูกต้องตามวัฒนธรรมการใช้ภาษา และบริบทของการเรียนรู้อาษา

นักศึกษาจีนที่เรียนเอกวิชาภาษาไทยชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ยูนิฟาน สาธารณรัฐประชาชนจีน เป็นกลุ่มตัวอย่างที่น่าสนใจศึกษาเนื่องจากเป็นกลุ่มที่เรียนรู้ภาษาไทยในบริบทที่ไม่ใช่สังคมไทย เป็นการเรียนรู้ภาษาไทยในบริบทของสังคมจีน ผู้วิจัยจึงสนใจที่จะศึกษาว่าการเรียนรู้ภาษาไทยในบริบทที่ไม่ใช่สังคมไทย ผู้เรียนมีปัญหการใช้ภาษาไทยอย่างไรบ้าง และความถี่ของปัญหาเล็กน้อยเพียงใด ซึ่งผลการศึกษาจะเป็นประโยชน์ในการนำไปออกแบบแบบเรียนให้แก่ผู้เรียนชาวจีนได้

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้ผู้วิจัยมีจุดประสงค์ของการวิจัยคือเพื่อให้ทราบปัญหาและความถี่ของปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีน

วิธีดำเนินการวิจัย

การศึกษาวิจัยนี้การดำเนินงานวิจัยตามขั้นตอนต่อไปนี้

1. ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง โดยศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับการเรียนรู้ภาษาที่สอง และเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีน

2. การเก็บรวบรวมข้อมูลและขอบเขตของข้อมูล ข้อมูลที่นำมาศึกษาในงานวิจัยนี้ ผู้วิจัยได้เก็บรวบรวมชิ้นงานของนักศึกษาชาวจีนที่เรียนเอกวิชาภาษาไทยชั้นปีที่ 2 มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ยูนิฟาน สาธารณรัฐประชาชนจีนจำนวน 50 คน จำนวนทั้งสิ้น 863 ชิ้นงาน

3. การวิเคราะห์ข้อมูล ผู้วิจัยใช้หลักการใช้ภาษาไทย ไวยากรณ์ไทย รวมทั้งแนวคิดจากการศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้องกับปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนเพื่อเป็นแนวทางในการวิเคราะห์ ส่วนความถี่ของปัญหาการใช้ภาษาไทยคิดเป็นร้อยละโดยใช้สูตรการคำนวณดังนี้

$$P \equiv \frac{F}{N} \times 100$$

P = แทนค่าร้อยละ

F = แทนค่าความถี่ของปัญหาที่ต้องการแปลงค่า

N = แทนค่าความถี่จำนวนปัญหาทั้งหมด

4. นำเสนอผลการศึกษาด้วยวิธีพรรณนาวิเคราะห์

ผลการวิจัย

ผลการวิจัยเรื่องปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาชาวจีนที่เรียนวิชาภาษาไทยเป็นวิชาเอก มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ยูนิวนาน สาธารณรัฐประชาชนจีน สรุปลงผลการวิจัยตามวัตถุประสงค์ ดังนี้

1. ปัญหาด้านการเขียน

1.1 การเขียนและการใช้รูปพยัญชนะ

ปัญหาการเขียนและการใช้รูปพยัญชนะคือ ลักษณะการเขียนและการใช้รูปพยัญชนะที่มีความคล้ายคลึงกันสลับกันในการสะกดคำทั้งในพยัญชนะต้นและพยัญชนะท้าย ซึ่งกลุ่มตัวอักษรพยัญชนะที่พบการใช้ผิดพลาดมากที่สุด ได้แก่ กลุ่ม ด-ค-ต กลุ่ม น-ม กลุ่ม ข-ช-ซ กลุ่ม ผ-พ-ฝ-ฟ กลุ่ม ส-ล และกลุ่ม บ-ป ตามลำดับ ดังตารางต่อไปนี้

กลุ่มตัวอักษร ด ค ต	กลุ่มตัวอักษร น ม	กลุ่มตัวอักษร ข ช ซ	กลุ่มตัวอักษร ผ พ ฝ ฟ	กลุ่มตัวอักษร ล ส	กลุ่มตัวอักษร บ ป
ชีวิต-ชีวิต	หมึ่ง-หนึ่ง	ขอบ-ขอบ	ฟรั้ง-ฟรั้ง	กลุ่ม-กลุ่ม	ปู่-ปู่
ส่วสสี่-ส่วสสี่	มัธยม-มัธยม	ขึ้น-ขึ้น	ฟ้าย-ฟ้าย	ลบาย-ลบาย	ผักปู้ง-ผักปู้ง
ติด-ติด	ถ่อน-ถ่อม	ของ-ของ	ฟ้งใจ-ฟ้งใจ	เลมอ-เลมอ	ปน-ปน

กลุ่ม ตัวอักษร ด ค ต	กลุ่ม ตัวอักษร น ม	กลุ่ม ตัวอักษร ข ช ซ	กลุ่ม ตัวอักษร ผ พ ฟ	กลุ่ม ตัวอักษร ล ส	กลุ่ม ตัวอักษร บ ป
เดือน-เดือน	ร้อม-ร้อม	เขียน-เขียน	เพราะ-เพราะ	เลี้ยง-เลี้ยง	ปาน-ปาน
ต้น-ต้น	สิ้น-สิ้น	เข็น-เข็น	เพ็ด-เพ็ด	ส่วน-ส่วน	นลาย-นลาย

1.2 การเขียนสะกดคำ

ปัญหาการเขียนสะกดคำ คือ การเขียนสะกดคำไม่ถูกต้องตามหลักภาษา ทั้งพยัญชนะต้น พยัญชนะท้าย และลักษณะการเขียนสะกดคำต่าง ๆ ดังนี้

1.2.1 การเขียนสะกดคำพยัญชนะท้ายไม่ถูกต้อง

ตัวอย่างคำที่เกิดจากการเขียนสะกดคำพยัญชนะท้ายไม่ถูกต้อง เช่น

คำที่สะกดผิด	คำที่สะกดถูก	คำที่สะกดผิด	คำที่สะกดถูก
กลุ่่ง	กลุ่ม	ร้อ่ง	ร้อม
เมลื้อ	เมล็ด	สนุด	สนุก
กรุงเทพ	กรุงเทพฯ	ลูกกลาง	ลูกหลาน

1.2.2 การเขียนสะกดคำพยัญชนะต้นไม่ถูกต้อง

ปัญหาดังกล่าวเกิดขึ้นจากเสียงของพยัญชนะที่อยู่ในฐานเสียงเดียวกันหรือมีรูปคล้ายคลึงกัน จึงทำให้เกิดความสับสนในการใช้พยัญชนะต้นและเสียงของการสะกดคำผิด เช่น

คำที่สะกดผิด	คำที่สะกดถูก	คำที่สะกดผิด	คำที่สะกดถูก
สาสนา	ศาสนา	พรรยา	ภรรยา
ส่อน	ช่อน	งุ่นงาย	วุ่นวาย
นััน	ฉัน	ภักไก่ว	ขักไข่ว

1.2.3 การเขียนลดรูปพยัญชนะ คือการเขียนรูปพยัญชนะตกหล่น ตัวอย่างคำที่เกิดจากการเขียนลดรูปพยัญชนะ เช่น

คำที่สะกดผิด	คำที่สะกดถูก	คำที่สะกดผิด	คำที่สะกดถูก
ลวม	หลวม	พฤติกรร	พฤติกรรม
นีน้อย	นิตน้อย	ต้อ	ต้อง
ห้ำ	ห้ำม	ประลาด	ประหลาด

1.2.4 การเขียนสะกดคำที่มีเสียงเหมือนกัน คือคำที่ออกเสียงเหมือนกันแต่มีรูปการเขียนแตกต่างกัน ตัวอย่างคำที่เกิดจากการเขียนสะกดคำที่มีเสียงเหมือนกัน เช่น

คำที่สะกดผิด	คำที่สะกดถูก	คำที่สะกดผิด	คำที่สะกดถูก
อาศัย	อาศัย	เทศกรร	เทศกาล
เหล้า	เล่า	สันยา	สัญญา
รู้ศึก	รู้ศึก	ท่า	ถั่ว

1.2.5 การเขียนสะกดคำ ร ล สลับกัน คือการเขียนสะกดคำผิดที่เกิดจากการใช้ ร และ ล สลับกัน ตัวอย่างคำที่เกิดจากการสะกดคำ ร ล สลับกัน ซึ่งส่วนมากใช้ตัวอักษรพยัญชนะ ล สลับกับตัวอักษรพยัญชนะ ร มากกว่าตัวอักษรพยัญชนะ ร สลับกับตัวอักษรพยัญชนะ ล เช่น

คำที่สะกดผิด	คำที่สะกดถูก	คำที่สะกดผิด	คำที่สะกดถูก
เปลี่ยว	เปรี๊ยว	รอย	ลอย
กัรบ	กลับ	เปลี่ยนแปลง	เปลี่ยนแปลง
สำลับ	สำหรับ	อิสรภาพ	อิสรภาพ

1.2.6 การเขียนเพิ่มรูปพยัญชนะ คือการเพิ่มพยัญชนะในการสะกดคำหรือการใส่รูปพยัญชนะเพิ่มเข้าไปในการสะกดคำ ทำให้เกิดปัญหาในการอ่านคำแต่สามารถอนุมานคำที่เขียนขึ้นได้ว่ามีความหมายอย่างไร การเขียนเพิ่มรูปพยัญชนะในการสะกดคำพบการเพิ่มในลักษณะที่เป็นตำแหน่งอักษรนำ ตำแหน่งพยัญชนะท้าย และตำแหน่งอักษรควบกล้ำ เช่น

คำที่สะกดผิด	คำที่สะกดถูก	คำที่สะกดผิด	คำที่สะกดถูก
อาศัย	อาศัย	เหลียง	เลี้ยง
ฤดู	ฤดู	มากมาย	มากมาย
ประสอบ	ประสบ	เกล้า	เล่า

1.3 การเขียนและการใช้สระ

ปัญหาการเขียนและการใช้สระคือ การเขียนสะกดคำผิดที่เกิดจากการเขียนและการใช้สระผิดหลักภาษา ส่งผลให้คำมีความหมายเปลี่ยนแปลงไปจากเดิมหรือทำให้การอ่านออกเสียงเปลี่ยนแปลงไป ปัญหาที่พบมีดังนี้

1.3.1 การใช้สระเกิน คือความสับสนในการเขียนและการใช้สระเกินของนักศึกษาจีน การใช้สระเกินของนักศึกษาจีนที่พบ คือการเขียนสลับกันระหว่าง -ไ และ -ใ เช่น

คำที่สะกดผิด	คำที่สะกดถูก	คำที่สะกดผิด	คำที่สะกดถูก
ใหม่	ใหม่	ไหว	ไหว
ไห	ไห	ไหม	ไหม
หลงไหล	หลงไหล	แก้ไข	แก้ไข

1.3.2 การเขียนลดรูปสระ คือการไม่ใส่รูปสระหรือใส่รูปสระไม่ครบในการสะกดคำ เช่น

คำที่สะกดผิด	คำที่สะกดถูก	คำที่สะกดผิด	คำที่สะกดถูก
มหาวิทยาลัย	มหาวิทยาลัย	สวนสาธารณะ	สวนสาธารณะ
สดวก	สะดวก	พยายาม	พยายาม
มพร้าว	มะพร้าว	จักรยณ	จักรยาน

1.3.3 การเขียนสระผิดรูป คือการใส่สระผิดรูป พบว่ามักเขียนสระผิดรูปจากสระเสียงสั้นเป็นสระเสียงยาวมากกว่าสระเสียงยาวเป็นสระเสียงสั้น เช่น

คำที่สะกดผิด	คำที่สะกดถูก	คำที่สะกดผิด	คำที่สะกดถูก
กิน	กิน	สำคัญ	สำคัญ
สุด	สุด	สนุก	สนุก
ประวัติศาสตร์	ประวัติศาสตร์	หวัง	หวัง

1.3.4 การวางตำแหน่งสระผิดที่ คือการวางตำแหน่งสระในตำแหน่งที่ไม่ถูกต้องตามหลักการเขียน พบว่ามีกรวางตำแหน่งในตำแหน่งบนตัวสะกด และการวางสลับตำแหน่งในอักษรควบกล้ำ เช่น

คำที่สะกดผิด	คำที่สะกดถูก	คำที่สะกดผิด	คำที่สะกดถูก
อาศัย	อาศัย	ความ	ความ
ศรัทธา	ศรัทธา	พัก	พัก
สัวส์ดี	สัวส์ดี	กิน	กิน

1.3.5 การเขียนเพิ่มรูปสระ คือการเขียนเพิ่มสระในคำ ซึ่งพบการเขียนเพิ่มรูปสระอะ สระอิในคำสมาส การเพิ่มรูปสระเสียงยาวในพยางค์สั้น การเพิ่มสระจากเสียงยาวเป็นเสียงสั้น การเพิ่มรูปสระจากสระเดี่ยวกลายเป็นสระประสม และการเพิ่มไม้หันอากาศในตำแหน่งรร เช่น

คำที่สะกดผิด	คำที่สะกดถูก	คำที่สะกดผิด	คำที่สะกดถูก
อิสระภาพ	อิสรภาพ	สร้างสรรค์	สร้างสรรค์
หรือ	หรือ	มหาวิทยาลัย	มหาวิทยาลัย
เจอ	เจอ	ธุรกิจ	ธุรกิจ

1.4 การเขียนและการใช้วรรณยุกต์

1.4.1 การเขียนลตรूपวรรณยุกต์ คือ การไม่ใส่รูปวรรณยุกต์กำกับเสียงในคำ ซึ่งพบการเขียนลตรूपวรรณยุกต์เอกและโทเป็นส่วนใหญ่ เช่น

คำที่สะกดผิด	คำที่สะกดถูก	คำที่สะกดผิด	คำที่สะกดถูก
เสียง	เสียง	ครั้ง	ครั้ง
ทั้ง	ทั้ง	เสือ	เสือ
เรื่อย	เรื่อย	เที่ยว	เที่ยว

1.4.2 การวางตำแหน่งรูปวรรณยุกต์ผิดที่ คือการเขียนหรือการใส่รูปวรรณยุกต์กำกับเสียงไม่ถูกตำแหน่งของคำ พบว่ามักจะวางบนตำแหน่งตัวอักษรนำ วางบนตำแหน่งพยัญชนะตัวแรกของอักษรควบกล้ำ วางบนตำแหน่งสระอ และวางบนตำแหน่งสระอ้วนลรูป เช่น

คำที่สะกดผิด	คำที่สะกดถูก	คำที่สะกดผิด	คำที่สะกดถูก
อย่าง	อย่าง	เหล่า	เหล่า
ป่วย	ป่วย	ค้อย	ค้อย
กว้าง	กว้าง	ร้อน	ร้อน

1.4.3 การใช้รูปวรรณยุกต์ผิดหลักการออกเสียงคำ คือ การใช้รูปวรรณยุกต์ผิดหลักออกเสียงของคำ เช่น

คำที่สะกดผิด	คำที่สะกดถูก	คำที่สะกดผิด	คำที่สะกดถูก
เพื่อ	เพื่อ	ข้าง	ข้าง
ช่วย	ช่วย	บ้าน	บ้าน
ครั้ง	ครั้ง	ต้น	ต้น

1.4.4 การเขียนเพิ่มรูปวรรณยุกต์ คือการเพิ่มรูปวรรณยุกต์เข้ามาในคำที่สะกด พบ ส่วนใหญ่เป็นการเพิ่มรูปวรรณยุกต์ในคำตายและคำที่ไม่ควรใส่วรรณยุกต์เพราะความหมายของคำจะเปลี่ยนไปหรือไม่มีความหมาย เช่น

คำที่สะกดผิด	คำที่สะกดถูก	คำที่สะกดผิด	คำที่สะกดถูก
คุณครู	คุณครู	พูด	พูด
ญาติ	ญาติ	ช้วนนา	ช้วนนา
สืบ	สืบ	เรื่อน	เรื่อน

1.5 การเขียนตัดคำระหว่างบรรทัด

การเขียนตัดคำระหว่างบรรทัด คือ การฉีกคำซึ่งคำคำนั้นควรเขียนไว้ในบรรทัดเดียวกัน พบทั้งการฉีกในระดับคำและพยางค์ เช่น คำที่ถูกฉีกระหว่างบรรทัด คำที่สมบูรณ์ คำที่ถูกฉีกระหว่างบรรทัด คำที่สมบูรณ์

คำที่ถูกฉีกระหว่างบรรทัด	คำที่สมบูรณ์	คำที่ถูกฉีกระหว่างบรรทัด	คำที่สมบูรณ์
เห-มือน	เหมือน	สาธา-रणะ	สาธารณะ
สุ-ภาพ	สุขภาพ	ภาพยน-ตร์	ภาพยนตร์
มหาวิ-ทยาลัย	มหาวิทยาลัย	ความสา-มารถ	ความสามารถ

1.6 การเว้นวรรคตอน

1.6.1 การเว้นวรรคตอนที่มีระยะห่างมากเกินไป คือ การแบ่งวรรคตอนที่มากกว่าปกติที่ควรจะเป็น เช่น

การเว้นวรรคตอนที่มีระยะห่างมากเกินไป	การเว้นวรรคตอนที่เหมาะสม
นอกจากนี้.....ดิฉันก็รู้สึกว่า.....ภาษาไทยไพเราะ	นอกจากนี้ดิฉันก็รู้สึกว่า ภาษาไทยไพเราะ
วันหนึ่ง....ภรรยาของเขาตาย.....แล้วสามีจำไม่ได้	วันหนึ่งภรรยาของเขาตายแล้วสามีจำไม่ได้
เมื่อ....เขามาถึงนา....เขาเห็นชวานา7คน	เมื่อเขามาถึงนาเขาเห็นชวานา 7 คน

1.6.2 การเขียนไม่เว้นวรรคตอน คือการเขียนไม่เว้นวรรคตอนในตำแหน่งที่ควรเว้นวรรค เช่น

การเขียนไม่เว้นวรรคตอน	การเว้นวรรคตอนที่เหมาะสม
ฉันชอบอ่านหนังสือฟังเพลงและดูหนัง	ฉันชอบอ่านหนังสือ ฟังเพลง และดูหนัง
บ้านเกิดฉันอยู่ที่เมืองเป่าซานมณฑลยูนนาน	บ้านเกิดฉันอยู่ที่เมืองเป่าซาน มณฑลยูนนาน
วันที่14เมษายนของทุกปี	วันที่ 14 เมษายน ของทุกปี

1.7 การสะกดคำที่มีรูปการันต์

ปัญหาการสะกดคำที่มีรูปการันต์ คือ การสะกดคำที่มีรูปการันต์ไม่ถูกต้อง พบการวางเครื่องหมายทัณฑฆาตไม่ตรงรูปพยัญชนะที่เป็นตัวการันต์ การใส่ตัวการันต์ผิด และการไม่ใส่ตัวการันต์ เช่น

คำที่สะกดผิด	คำที่สะกดถูก	คำที่สะกดผิด	คำที่สะกดถูก
สมบุณร์	สมบุญ	ภาพยน	ภาพยนตร์
อินเทอเน็ต	อินเทอร์เน็ต	อาทิต	อาทิตย์
รถเมย์	รถเมล์	ไปรษณีย์	ไปรษณีย์

2. ปัญหาด้านการใช้คำ

2.1 การใช้คำผิดความหมาย

การใช้คำผิดความหมาย คือ การใช้คำที่มีความหมายไม่ถูกต้องตามบริบทที่ต้องการสื่อสาร เช่น

การใช้คำผิดความหมาย	การใช้คำที่เหมาะสม
เป็นหน่วยความจำที่ยอดเยียมมาก	เป็นความทรงจำที่ยอดเยียมมาก
วันนี้แสงแดดกล้าหาญ	วันนี้แสงแดดแรง
ฉันจะได้ประสบเพื่อนใหม่ ๆ	ฉันจะได้พบเจอเพื่อนใหม่ ๆ

2.2 การใช้คำอาการนาม

คำนามที่บอกกิริยาอาการหรือความปรากฏเป็นต่าง ๆ ของคน สัตว์ และสิ่งของ ซึ่งมาจากคำกริยาหรือคำวิเศษณ์ที่มีกมีคำ “การ” หรือ “ความ” นำหน้า ปัญหาที่พบในการใช้คำอาการนามมีดังนี้

2.2.1 การไม่ใส่คำอาการนาม คือ การไม่ใส่คำว่า “การ” หรือ “ความ” นำหน้าคำที่ต้องการเปลี่ยนหน้าที่ของคำเพื่อให้สอดคล้องกับบริบทตามหลักภาษา เช่น

การเขียนประโยคที่ขาดอาการนาม	การเขียนประโยคที่ความสมบูรณ์
ถ้าเพื่อนมีลำบาก	ถ้าเพื่อนมีความลำบาก
ชวานามีกล้าหาญมาก	ชวานามีความกล้าหาญมาก
ฉันขอความช่วยเหลือแก่คนอื่น	ฉันขอรับให้ (ความ, การ) ช่วยเหลือแก่คนอื่น

2.2.2 การใช้คำอาการนามผิด คือการใส่คำว่า “การ” หรือ “ความ” ในบริบทที่ผิดไวยากรณ์ เช่น

การใช้อาการนามผิดในประโยค	การใช้อาการนามที่ถูกต้องในประโยค
ช่วยให้ผู้ที่มีการลำบาก	ช่วยให้ผู้ที่มีความลำบาก
คนที่อยู่ในเมืองก็มีการลำบาก	คนที่อยู่ในเมืองก็มีความลำบาก
เราต้องตั้งใจเรียนเพื่อการรู้	เราต้องตั้งใจเรียนเพื่อความรู้

2.3 การใช้สรรพนามไม่สม่ำเสมอ

การใช้สรรพนามไม่สม่ำเสมอ คือ การใช้คำสรรพนามในประโยคหรือข้อความเดียวกันที่มีความหมายเดียวกันแต่ใช้คำสรรพนามต่างกัน เช่น

การใช้สรรพนามไม่สอดคล้อง	การใช้สรรพนามที่สอดคล้อง
เมื่อผมเจ็บป่วย ฉันสามารถไปโรงพยาบาลได้	เมื่อผมเจ็บป่วย ผมสามารถไปโรงพยาบาลได้
เมื่อฉันมีปัญหา ผมมักจะบอกรับกับตัวเอง	เมื่อฉันมีปัญหา ฉันมักจะบอกรับกับตัวเอง
ดิฉันไปดูชวานาทำนา หนูจึงได้ความรู้	ดิฉันไปดูชวานาทำนา ดิฉันจึงได้ความรู้

2.4 การใช้คำต่างระดับ

การใช้คำต่างระดับคือ การใช้ศักดิ์ของคำหรือการใช้คำในระดับการสื่อสารที่แตกต่างกัน เช่น

การใช้คำต่างระดับ	การใช้คำที่เหมาะสม
ฉันชอบ อนุเคราะห์ คนอื่น	ฉันชอบ ช่วยเหลือ คนอื่น
บุตร เป็นความหวังของพ่อแม่	ลูก เป็นความหวังของพ่อแม่
ฉันช่วย บิดามารดา ทำความสะอาด	ฉันช่วย พ่อแม่ ทำความสะอาด
ฉันต้องตั้งใจ ศึกษา ภาษาไทย	ฉันต้องตั้งใจ เรียน ภาษาไทย

3. ปัญหาด้านโครงสร้างประโยค

3.1 การเรียงลำดับคำในโครงสร้างประโยค

โครงสร้างประโยคประกอบด้วย 2 ส่วนที่สำคัญ คือ ภาคประธานและภาคแสดง ซึ่งแต่ละส่วนอาจมีส่วนขยายเพื่อการสื่อความหมายที่ชัดเจนมากยิ่งขึ้น ตัวอย่างปัญหาการเรียงลำดับคำในโครงสร้างประโยค เช่น ประโยค “ลูกเห็นสองคนชวานา” คำว่า “สองคน” จะต้องเรียงลำดับต่อท้ายคำว่า “ชวานา” เป็น “ลูกเห็นชวานาสองคน” จึงจะถูกต้อง

ประโยค “เด็กคนสองนั้นรับปาก” คำว่า “สอง” ต้องเรียงลำดับต่อท้ายคำว่า “คน” เป็น “เด็กสองคนนั้นรับปาก” จึงจะถูกต้อง

ประโยคที่ “พวกเราทำงานขยันมาก” คำว่า “ขยัน” ต้องเรียงลำดับต่อท้ายคำว่า “เรา” และคำว่า “มาก” ต้องเรียงลำดับต่อท้ายคำว่า “ทำงาน” เป็น “พวกเราขยันทำงานมาก” จึงจะถูกต้อง

3.2 การเขียนประโยคที่ขาดความสมบูรณ์

การเขียนรูปประโยคที่ขาดความสมบูรณ์ คือ องค์ประกอบบางประการในประโยคขาดหายไปทำให้ประโยคขาดความสมบูรณ์ ตัวอย่างการเขียนประโยคที่ขาดความสมบูรณ์ เช่น

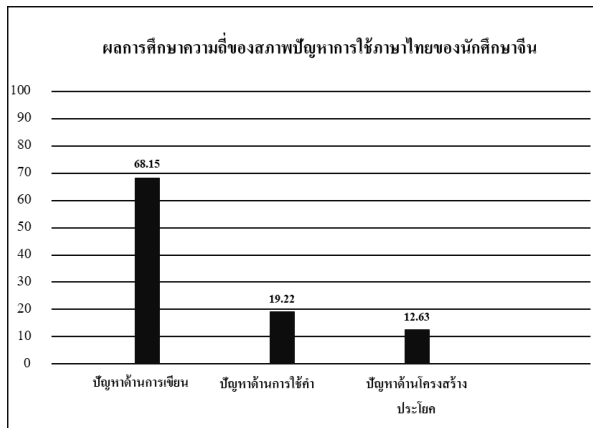
(1) คนไทยเป็น Ω ใจดี

(2) ผม Ω ภาษาไทย

ประโยค (1) ขาดคำว่า “คน” ประโยคที่สมบูรณ์ คือ “คนไทยเป็นคนใจดี”

ประโยค (2) ขาดคำกริยา อาจเป็นคำว่า “เรียน” “ชอบ” ก็ได้ ประโยคที่สมบูรณ์คือ “ผมชอบภาษาไทย” หรือ “ผมเรียนภาษาไทย”

ผลการศึกษาความถี่ของสภาพปัญหาการใช้ภาษาไทยมีดังนี้

แผนภูมิการเปรียบเทียบความถี่ของสภาพปัญหาการใช้ภาษาไทย
ของนักศึกษาจีน

(วิโรจน์ กองแก้ว, 2564)

จากแผนภูมิต่างต้น ผลการศึกษาความถี่ของสภาพปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีน พบว่า ปัญหาด้านการเขียนของนักศึกษาจีน เป็นปัญหาที่พบบ่อยที่สุดคิดเป็นร้อยละ 68.15 ปัญหาการใช้คำ คิดเป็นร้อยละ 19.22 และปัญหาด้านโครงสร้างประโยคคิดเป็นร้อยละ 12.63 ตามลำดับ

นอกจากนี้ปัญหาในแต่ละด้านพบปัญหาในระดับย่อย ในคิดเป็นค่าร้อยละของปัญหาด้านนั้น ๆ ดังนี้ ปัญหาด้านการเขียน พบว่าการเขียนและการใช้พยัญชนะเป็นสภาพปัญหาที่ปรากฏสูงสุดคิดเป็น ร้อยละ 19.36 ปัญหาการเขียนสะกดคำ คิดเป็นร้อยละ 12.88 การเขียน และการใช้สระคิดเป็นร้อยละ 12.5 การเขียนและการใช้วรรณยุกต์คิดเป็น ร้อยละ 12.37 การเขียนตัดคำระหว่างบรรทัดคิดเป็นร้อยละ 4.88 การเว้นวรรคตอนคิดเป็นร้อยละ 3.68 และการเขียนสะกดคำที่มีรูปการันต์คิดเป็น ร้อยละ 2.48 ตามลำดับ ปัญหาด้านการใช้คำ พบว่าการใช้คำผิดความหมาย เป็นสภาพปัญหาที่ปรากฏสูงสุดคิดเป็นร้อยละ 8.70 ปัญหาการใช้คำอาการนามคิดเป็นร้อยละ 8.22 การใช้สรรพนามไม่สมำเสมอคิดเป็นร้อยละ 1.2 และการใช้คำต่างระดับคิดเป็นร้อยละ 1.1 ตามลำดับ ปัญหาด้านโครงสร้างประโยค พบว่าการเรียงลำดับคำในโครงสร้างประโยคเป็นปัญหาที่ปรากฏ สูงสุดคิดเป็นร้อยละ 7.70 และการเขียนประโยคขาดความสมบูรณ์คิดเป็น ร้อยละ 4.9 ตามลำดับ

อภิปรายผลการวิจัย

จากการศึกษาพบสภาพปัญหาและอภิปรายผลได้ดังนี้

การเขียนและการใช้พยัญชนะ กลุ่มที่เป็นปัญหา ได้แก่ กลุ่มตัวอักษร ด-ค-ต, น-ม, ข-ช-ช, ผ-พ-ฝ-ฟ, ส-ล และ บ-ป ซึ่งลักษณะที่คล้ายคลึงกัน ของตัวอักษรไทยเป็นปัจจัยที่ทำให้นักศึกษาจีนเกิดความสับสนในการเขียน และการใช้พยัญชนะ

การเขียนสะกดคำ สภาพปัญหาที่พบคือ การสะกดคำพยัญชนะท้าย ไม่ถูกต้อง อาจจะเป็นเนื่องจากนักศึกษาจีนออกเสียงคำคำนั้นไม่ชัดเจนซึ่งเวลา เขียนคำนักศึกษาก็ถ่ายทอดออกมาตามที่ตนออกเสียง การสะกดคำพยัญชนะ ต้นไม่ถูกต้อง ปัญหานี้อาจจะเนื่องมาจากในภาษาไทยพยัญชนะหนึ่งเสียง

อาจมีรูปพยางค์หลายรูป การสะกดคำว่าใช้รูปพยางค์ใดขึ้นอยู่กับความหมายของคำ หรืออีกปัจจัยหนึ่งคือ รูปพยางค์ที่มีความคล้ายกัน หรือมีเสียงพยางค์ใกล้เคียงกันก็อาจจะทำให้เกิดความสับสนในการเขียนได้ การลดรูปพยางค์ อาจจะเนื่องมาจากการออกเสียงของนักศึกษาไม่ชัดเจน เช่น การออกเสียงคำที่มีเสียงพยางค์ท้ายแต่นักศึกษาไม่ออกเสียงพยางค์ท้ายนั้นเวลาเขียนคำก็จะไม่ใช่ตัวสะกดหรืออาจเกิดจากความหลงลืมที่ไม่ระมัดระวังในการเขียน การสะกดคำที่มีเสียงคล้ายกันแต่เขียนไม่เหมือนกัน ปัจจัยการเกิดปัญหานี้คือ เสียงพยางค์ไทยหนึ่งเสียงอาจมีรูปพยางค์หลายตัวทำให้ผู้เรียนเกิดความสับสนในการเลือกใช้ อีกทั้งในภาษาไทยมีคำพ้องเสียงทำให้นักศึกษาจืดในการเลือกเขียนคำ การสะกดคำ ร ล สลับกัน ปัญหานี้เป็นผลมาจากนักศึกษาออกเสียงคำไม่ชัดเจนว่าคำใดออกเสียงรัวลิ้น คำใดออกเสียงข้างลิ้น ทำให้เกิดความผิดพลาดในการเขียน และการเพิ่มรูปพยางค์ ปัญหานี้เกิดจากความสับสนในการใช้อักษรนำ รวมถึงการออกเสียงคำไม่ชัดเจนซึ่งส่งผลต่อการเขียนที่ผิดพลาด

การเขียนและการใช้สระ สภาพปัญหาที่พบคือ การใช้สระเกินกลุ่ม ไ้ม้มลายและไ้ม้่วนอันเนื่องมาจากสระทั้งสองมีเสียงเหมือนกันแต่รูปต่างกัน ทำให้เกิดความสับสนในการใช้ การเขียนสระลดรูปเกิดจากการออกเสียงไม่ชัดเจนของนักศึกษาส่งผลต่อการเขียนและอาจจะด้วยความหลงลืมไม่ระมัดระวังในการเขียนด้วย การเขียนสระลดรูปเนื่องจากภาษาไทยมีสระสั้นยาวซึ่งหากนักศึกษาออกเสียงสระไม่ชัดก็อาจทำให้การเขียนผิดพลาดได้ การเขียนตำแหน่งสระปัญหานี้ว่าจะเกิดจากการไม่ระมัดระวังในการเขียนทำให้วางตำแหน่งสระผิดไป และการเขียนเพิ่มรูปสระเกิดจากนักศึกษาออกเสียงไม่ชัดเจนส่งผลต่อการเขียนและอาจเนื่องมาจากความไม่ระมัดระวังในการเขียนด้วย

การเขียนและการใช้วรรณยุกต์ สภาพปัญหาที่พบคือ การเขียนลดรูปวรรณยุกต์น่าจะเกิดจากการหลงลืมไม่ระมัดระวังในการเขียน

การวางตำแหน่งรูปวรรณยุกต์ผิดที่เกิดจากการไม่ระมัดระวังในการเขียน และนักศึกษาไม่เข้าใจหลักการวางรูปวรรณยุกต์ การใช้รูปวรรณยุกต์ผิดหลักการออกเสียงเกิดจากนักศึกษาไม่เข้าใจเรื่องหลักการผันเสียงไตรยางค์รวมถึงการออกเสียงไม่ชัดเจนส่งผลต่อการเขียนด้วย และการเขียนเพิ่มวรรณยุกต์กรณีคำตายนักศึกษาไม่เข้าใจหลักการผันเสียงวรรณยุกต์ และกรณีอื่นอาจเนื่องมาจากการออกเสียงไม่ชัดเจนและความไม่ระมัดระวังในการเขียน การเขียนตัดคำหรือฉีกคำระหว่างบรรทัด ลักษณะของสภาพปัญหาที่พบคือ การเขียนฉีกคำระหว่างบรรทัด ซึ่งพบทั้งการฉีกในระดับคำและพยางค์ อาจเนื่องมาจากการขาดความรู้ความเข้าใจในหลักการเขียนสะกดคำ

การเว้นวรรคตอน สภาพปัญหาที่พบคือ การเว้นวรรคตอนที่มีระยะห่างมากจนเกินไปและการไม่เว้นวรรคตอนในที่ที่ควรเว้นวรรคอาจเนื่องมาจากการนักศึกษาขาดความรู้ความเข้าใจในการเว้นวรรคตอน การเขียนสะกดคำที่มีรูปการันต์ สภาพปัญหาที่พบคือ การไม่ใส่ตัวการันต์ในคำที่มีตัวการันต์กและการใส่ตัวการันต์ผิดตำแหน่ง ซึ่งการเขียนคำที่มีตัวการันต์สำหรับชาวต่างชาติเป็นเรื่องยากต้องอาศัยการจำเป็นและประสบการณ์ในการใช้ภาษา ดังนั้นประสบการณ์ในการใช้ภาษาที่ไม่มากพออาจส่งผลต่อการเขียนคำที่มีตัวการันต์ได้

ปัญหาด้านการใช้คำ การใช้คำผิดความหมาย เนื่องจากภาษาไทยมีคำที่มีความหมายใกล้เคียงกันหรือมีความหมายเหมือนกันแต่บริบทในการใช้คำต่างกัน รวมถึงการเปิดพจนานุกรมของนักศึกษาที่รู้เฉพาะความหมายแต่ไม่เข้าใจบริบทของการใช้คำจึงเป็นเหตุให้เกิดปัญหาการใช้คำผิดความหมายได้

การใช้คำอาการนาม เกิดจากผู้เรียนความสับสนในกฎเกณฑ์การใช้อาการนามรวมถึงการไม่เข้าใจในเรื่องวากยสัมพันธ์ที่ต้องมีการเปลี่ยนชนิดของคำเพื่อให้สอดคล้องกับหน้าที่ในโครงสร้างประโยคส่งผลให้เกิด

การใช้อากรนามนำหน้าคำไม่ถูกต้อง การใช้สรรพนามไม่สอดคล้องระดับของคำสรรพนามที่แตกต่างกันในประโยคจึงทำให้เกิดความไม่สอดคล้องกันในรูปประโยค

การใช้คำต่างระดับ อาจเกิดจากนักศึกษาขาดความรู้ในเรื่องระดับของภาษาเนื่องจากภาษาไทยมีระดับภาษาในการใช้ให้เหมาะแก่บุคคล โอกาส และรูปแบบการสื่อสาร การขาดความรู้ความเข้าใจดังกล่าวจึงอาจทำให้เกิดปัญหาในการใช้ภาษาได้

ปัญหาด้านโครงสร้างประโยค การเรียงลำดับคำในโครงสร้างประโยค โดยเฉพาะอย่างยิ่งการเรียงลำดับส่วนขยายในประโยคที่พบทั้งในการเรียงลำดับคำในส่วนขยายภาคประธาน ภาคแสดง ที่ไม่ถูกต้องตามหลักไวยากรณ์การเรียงลำดับคำในประโยค อาจเนื่องมาจากอิทธิพลของภาษาแม่ของผู้เรียนรวมทั้งการขาดความรู้ความเข้าใจในโครงสร้างประโยคของภาษาไทยด้วย และการเขียนประโยคที่ขาดความสมบูรณ์ อาจเนื่องมาจากนักศึกษาขาดความรู้เรื่องโครงสร้างประโยครวมถึงความไม่ระมัดระวังในการใช้ภาษาด้วย

โดยสรุปปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนมีปัจจัยหลายประการที่อาจส่งผลต่อความผิดพลาดในการใช้ภาษาไทย ได้แก่ การขาดความรู้ความเข้าใจในหลักและการใช้ภาษา การออกเสียงไม่ชัดเจนของนักศึกษา อิทธิพลจากการแทรกแซงของภาษาแม่ของผู้เรียน ประสบการณ์การใช้ภาษาที่ยังไม่เพียงพอ และการขาดความระมัดระวังในการใช้ภาษาไทย ปัญหาเหล่านี้สามารถนำไปเป็นแนวทางในการจัดการเรียนการสอนหรือออกแบบเครื่องมือหรือแบบฝึกหัดให้แก่ นักศึกษาชาวจีนเรียนที่เรียนภาษาไทยได้ เพราะหากทราบปัญหาแล้วกรหาแนวทางที่เหมาะสมในการแก้ปัญหาก็ไม่ใช่ว่าเรื่องยาก

ข้อเสนอแนะการวิจัย

ประเด็นที่น่าสนใจเพื่อการศึกษาต่อไปคือ การวิจัยเพื่อหาสาเหตุของปัญหาการใช้ภาษาไทยและการออกแบบเครื่องมือเพื่อแก้ปัญหาการใช้ภาษาไทยให้แก่ผู้เรียนชาวจีนหรือชาวต่างชาติอื่น ๆ ที่เรียนภาษาไทยในบริบทที่ไม่ใช่ประเทศไทย

เอกสารอ้างอิง

- กิ่งกาญจน์ บุรณสินวัฒนกุล. (2561, กรกฎาคม - ธันวาคม). กลวิธี
การสอนภาษาไทยเพื่อการสื่อสารสำหรับผู้เรียนภาษาไทยในฐานะ
ภาษาต่างประเทศ. วารสารศิลปศาสตร์ มหาวิทยาลัยธรรมศาสตร์,
18(2), 164-178.
- คณิงนิตย์ จันทุรัตน์. (2559). ภาษาศาสตร์ประยุกต์ในการเรียนรู้. (พิมพ์ครั้งที่ 5).
กรุงเทพฯ: สำนักพิมพ์มหาวิทยาลัยรามคำแหง.
- ชนิกานต์ กู้เกียรติ. (2550). การเรียนการสอนภาษาไทยให้กับนิสิต
ชาวต่างประเทศในมหาวิทยาลัยบูรพา. เอกสารสัมมนาวิชาการ
การเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ.
- นวลทิพย์ เพิ่มเพชร. (2554, พฤศจิกายน). รายงานการวิจัยการสอนภาษาไทย
ในฐานะภาษาต่างประเทศ: จากปัจจัยพื้นฐานสู่กลวิธีสอน. วารสาร
วรรณวิทัศน์, 11, 138-149.
- ปณิธาน บรรณาธรรม. (2555). นักศึกษาจีนกับข้อผิดพลาดในการเขียน
ภาษาไทย. กรุงเทพฯ: มหาวิทยาลัยราชภัฏสวนสุนันทา สถาบันวิจัย
และพัฒนา.
- วิโรจน์ กองแก้ว. (2564). ปัญหาการใช้ภาษาไทยของนักศึกษาจีนที่เรียน
ภาษาไทยเป็นวิชาเอก มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ยูนิาน
สาธารณรัฐประชาชนจีน กรุงเทพฯ: สาขาวิชาภาษาไทย
คณะมนุษยศาสตร์และสังคมศาสตร์ มหาวิทยาลัยราชภัฏบ้านสมเด็จ
เจ้าพระยา
- วิไลศักดิ์ กิ่งคำ. (2550). ประสบการณ์สอนภาษาไทยสำหรับนิสิต
ต่างประเทศ. เอกสารสัมมนาวิชาการการเรียนการสอนภาษาไทย
ในฐานะภาษาต่างประเทศ.

- สมพงษ์ วิทย์ศักดิ์พันธุ์. (2549). การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ. เชียงใหม่: โรงพิมพ์มีงเมือง.
- สายวรุณ น้อยนิมิตร. (2550). ประสบการณ์การสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ. เอกสารสัมมนาวิชาการการเรียนการสอนภาษาไทยในฐานะภาษาต่างประเทศ.
- สุนีย์ ลีลาพรพินิจ. (2559, มกราคม-มีนาคม). การศึกษาเปรียบเทียบระบบเสียงภาษาไทยกับภาษาจีนเพื่อประโยชน์ในการสอนภาษาไทยระดับพื้นฐานในฐานะภาษาต่างประเทศ. วารสารสุทธิปริทัศน์, 30, 33-46.